

Arrest

nr. 149 157 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State van 2 april 2015 met nr. 230.750 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 december 2013 met nr. 115 602 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster huwde op 10 december 2007 in Marokko met M.Z., een Marokkaans onderdaan die tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk is gemachtigd.

1.2. Op 16 november 2009 diende verzoekster bij het Belgisch consulaat-generaal te Casablanca een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Na haar binnenkomst in het Rijk werd verzoekster op 5 oktober 2010 in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 november 2012 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 4 december 2012 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [E.H.]

Voorna(a)m(en): [N.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

X de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De echtgenoot heeft niet bewezen dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, zoals voorzien in artikel 10, §5, om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Zoals bepaald in art.10 §5 wordt de werkloosheidsuitkering slechts in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Uit het dossier blijkt dat de echtgenoot sedert 17.10.2001 tot op heden bijna continu uitkeringsgerechtigd volledig werkloos is geweest. De laatste inkomsten op basis van werkprestaties betreffen inkomsten uit interimwerk voor twee weken in 2008. Daarnaast zijn er bewijzen dat hij inkomsten had uit contractueel werk in 1999.

Verder heeft de echtgenoot pas in september 2012, na betekening van de brief d.d. 06.09.2012 van DVZ waarin duidelijk was dat het verblijfsrecht van de echtgenote in het gedrang kwam, moeite gedaan om te bewijzen dat hij actief op zoek is naar werk: er zijn 4 kandidaturen voor jobs via een interimbureau, er is het bewijs van inschrijving bij een ander interimbureau en er is het bewijs van 1 gewerkte dag via een derde interimbureau.

Deze zeer recente pogingen wegen niet op tegen de zeer langdurige periode van quasi onafgebroken werkloosheidsuitkeringen.

Wat betreft artikel 11 §5 van de wet van 15.12.1980 kan het volgende gesteld worden: betrokkene is pas sedert augustus 2010 in België. Daardoor is het tevens ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst. Het feit dat betrokkene gehuwd is en het koppel een kind heeft, weegt niet op tegen de zeer lange periode van onafgebroken werkloosheidsuitkeringen van de echtgenoot.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 10, 11, § 2, eerste lid, 1° en 2°, 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 13, tweede lid en 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Aangezien deze beslissing volstrekt in strijd is met artikel 11 § 2 eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet met name dat er meer dan 2 jaar werd gewacht alvorens de beslissing werd genomen terwijl verzoekster zelfs moeder is geworden (stuk 2) en haar echtgenoot zich maximaal inspant om een job te vinden.

Dat verzoekster immers op 18 augustus 2010 werd toegelaten tot het Rijk en er alsdan een bijlage 15 werd afgeleverd door de Stad Mechelen.

Dat de intrekking pas werd genomen op 28 november 2012 én de betekening slechts op 4 december 2012.

Dat derhalve de opgelegde termijn duidelijk is overschreden.

Dat bovendien [Z.M.] op 22 november 2011 werd geboren te Mechelen zodat het zeker van belang is dat de eerste levensjaren het kind haar vader ziet en het een ernstige schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM om verzoekster met (of zonder) haar kind terug te sturen naar het land van herkomst.

Dat tevens kan verwezen worden naar artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten en richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie én hun familieleden.

Dat hier in het belang van artikel 8 van het EVRM zelfs sprake is van een beslissing bij voorkeur te nemen binnen de zes maanden.

Dat niet kan ontkend worden dat verzoekster in augustus 2013 drie jaar in België zal verblijven met een zeer jong kind, zij een sociale relatie met diverse burens en vrienden heeft opgebouwd en zelfs heeft deelgenomen aan de cursus maatschappelijke oriëntatie (stuk 3).

Aangezien tevens voldoende werd aangetoond dat de partner van verzoekster werkwilg is.

Dat artikel 10 § 5 van de VW nochtans voorziet dat ook een werkloosheidsuitkering in aanmerking kan genomen worden mits de betrokken echtgenoot actief naar werk zoekt.

Dat dan immers wordt aangenomen dat dit ook een stabiele en regelmatige aanbrenng van bestaansmiddelen inhoudt die toereikend zijn.

Dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar een contract van 1999 en een werkperiode in 2008 maar niet wordt gesproken van werkwilgheid.

Dat in de bestreden beslissing dus meer voorwaarden worden toegevoegd dan voorzien in artikel 10 § 5 van er VW nu de partner van verzoekster wel degelijk had aangetoond dat hij werkwilg was hetgeen niet gelijk staat met het bewijs dat verweester vraagt om effectief te werken.

Dat trouwens op het ogenblik dat verzoekster een verblijfsrecht bekwam haar echtgenoot inderdaad sedert 2001 niet regelmatig de kans had gehad om te mogen werken.

Dat de partner van verzoekster volgende werkervaring heeft gehad :

*van november 1998 tot en met december 1998 : keukenhulp
van januari 1999 tot en met april 2002 : arbeider/inpakker bij Nuyts
van januari 2007 tot en met februari 2008 : uitbater teleboe[...]tië
van november 2008 tot en met december 2008 : arbeider
van februari 2010 tot en met oktober 2010 : serveur bij posiljon
van september 2011 tot april 2011 : inpakker*

zie stuk 4

Aangezien de partner van verzoekster overigens inging op het verzoek van verweerster bij brief van 28 april 2010 om het bewijs te leveren dat hij tenminste 3 maanden in België heeft gewerkt (in totaal minstens 60 dagen).

Zie stuk 5

Dat de partner van verzoekster deze documenten daadwerkelijk in kopij heeft afgegeven aan de Vreemdelingendienst van Stad Mechelen waarna mondeling werd bevestigd dat aan het bewijs werd voldaan.

Dat dit overigens de reden is waarom verzoekster noch haar partner nieuws hebben ontvangen tot augustus 2012.

Aangezien inderdaad uit de inventaris absoluut de werkbereidheid blijkt alsook de in zijn curriculum vitae opgegeven werkervaring.

Dat uit de stukken blijkt dat de partner van verzoekster enkel van 2003 tot en met 2006 niet heeft gewerkt en in 2009 maar wel voor de overige perioden zie stuk 6 tot en met 15 zij het met onderbrekingen.

Dat in dit verband ook geen motivatie is terug te vinden waarom artikel 11 § 2 van de vreemdelingenwet werd genegeerd.

Aangezien er trouwens sprake is van een schending van artikel 40 bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, [de] gezinsherenigingsrichtlijn en artikel 13, lid 2 Richtlijn 2003/86/EG

Aangezien door de wet gezinshereniging van 8 juli 2011, inwerking getreden op 10 oktober 2011, er een invoering is van een bestaansmiddelen vereiste in die zin dat er wordt gevraagd het bewijs te leveren van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden met als doel te voorkomen dat zij ten laste vallen van openbare overheden.

Dat nochtans de Raad van State erop wees dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimum bestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingsrichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Jus[titie] in het arrest CHAKROUN

Dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar “ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het integratie-inkomen”.

Dat hierdoor het nuttig effect van de richtlijn wordt te niet gedaan.

Aangezien tevens artikel 17 van voormeld richtlijn vereist dat verzoeken om gezinshereniging individueel en derhalve persoonlijk moeten behandeld worden.

Zie artikel 13, lid 2 Richtlijn 2003/86/EG

Dat in het rechtswerk van Dirk Vanheule, Vreemdelingenrecht - academiejaar 2011-2012 wordt gesteld dat geen minimuminkomen kan bepaald worden “zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager” (stuk 3).

Dat maw hiermee de doelstellingen van het gezinsherenigingrichtlijn wel degelijk wordt bereikt wat in strijd is met de motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken, het rechtszekerheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur in combinatie met artikel 8 van het EVRM

Aangezien artikel 8, tweede deel van het EVRM stelt :

"geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijhe[...]den van anderen".

Aangezien er inderdaad een juist evenwicht moet bestaan tussen het algemeen belang, in casu dit van DVZ en de belangen van de verzoekster die volledig is geïntrigeerd en beschikt over een blanco strafregister, stuk 16.

Zie Europees Hof mensenrechten, arrest REES / Verenigd Koninkrijk, 17 oktober 1986, publicaties van E.H.M.R., serie A, nr. 16, p 15.

Dat maw door het niet maken van enige belangenafweging het voor verzoekster niet duidelijk is of de administratieve beslissing op redelijke wijze werd genomen (redelijkheidbeginsel) waarbij de belangen van de staat een hoger en afgewogen belang kennen.

*Zie arrest nr. RvV 19 537 dd 29 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen
Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004,
Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk*

Aangezien inderdaad de motivering duidelijk gebrekkig is op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoekster een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat het recht op arbeid, voorzien niet alleen door de grondwet maar ook door het EVRM (artikel 8), mag geschonden worden.

*Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743.
Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936.*

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private belangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

*Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, b[lz] 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk.
Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim /Turkije*

Dat zelfs indien zij werd gemaakt, quod non, uit bovenvermeld feitenrelaas blijkt dat volgens de proportionaliteitstoets er duidelijk een ernstige inmenging is in het privé, sociaal en economisch leven dat niet kan voortgezet worden, temeer daar verzoekster geïntegreerd is en bovendien moeder is geworden.

*Zie o.m. een gelijkaardige zaak Kuijer / Steenberghe 2002 p 190 EHRM 18 februari 1991 nr 12313/86
inzake Moustaqim / België
Zie tevens EHRM 28 november 1996, 21702.03*

Dat naar analogie kan verwezen worden naar de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2008 (20 234) alwaar duidelijk wordt gesteld dat het begrip "gezinsleven"(vgl privé - leven) in artikel 8 van het EVRM autonoom en onafhankelijk is zodat er sprake

kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM ingeval het niet mogelijk is om na te gaan of in de bestreden beslissing na te gaan of het juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de O.O.;

Zie idem inzake een ingediende aanvraag 9bis : RvV 19 februari 2009 (23 2008), T. Vreemd. 2009 blz 222

Dat bovendien het belang van de staat, wat door de wet niet wordt omschreven, niet in strijd mag zijn met artikel 10 en 11 van de Grondwet (immers artikel 191 van stelt dat deze rechten ook van toepassing zijn op vreemdelingen) alsook dient Uw raad erover te waken dat het belang niet op een buitensporige restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast.

Zie EHRM 20 april 1004, Bulena Tsjechische Republiek, §§ 28, 30 en 35,

Zie EHRM 22 december 2009, Sergey Smirnov/ Rusland, §§ 29 - 32, Gwh 30 september 2010, nr. 109/2010.

Dat derhalve de materiële motiveringsplicht in bestuurszaken ernstig werd geschonden.”

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de beslissing tot intrekking van verblijf duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, geduid dat het recht op verblijf van verzoekster wordt ingetrokken op basis van de vaststelling dat het bewijs niet werd voorgelegd dat haar echtgenoot, in functie van dewelke zij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten, nog beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zoals voorzien in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt toegelicht dat weliswaar het bewijs werd aangebracht dat haar echtgenoot beschikt over een werkloosheidsuitkering, doch dat niet blijkt dat deze man effectief werk zoekt en daarom deze uitkering niet in aanmerking kan worden genomen. Verweerder heeft nog uiteengezet dat het feit dat verzoeksters echtgenoot nadat verzoekster, bij schrijven van 6 september 2012, werd uitgenodigd om aan te tonen dat haar echtgenoot werk zoekt, poogde om alsnog bewijzen te creëren om te tonen dat hij werk zoekt niet opwegen tegen de vaststelling dat hij langdurig onafgebroken werkloosheidsuitkeringen ontvangt en heeft op die wijze verduidelijkt dat deze documenten geen aanleiding geven tot de vaststelling dat verzoeksters echtgenoot effectief actief werk zoekt. Verweerder heeft tevens gesteld, na de intrekking van het recht op verblijf van verzoekster, over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Er moet daarnaast worden aangegeven dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de echtgenote van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden is gemachtigd om er zich te vestigen een recht op verblijf kan laten

gelden indien het bewijs wordt aangebracht dat deze vreemdeling beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat hij ten laste van de openbare overheden valt, dat hij een behoorlijke huisvesting heeft die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en dat hij een ziektekostenverzekering afsloot die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet is voorts het volgende bepaald:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet beperkt de mogelijkheid om een einde te stellen aan het recht op verblijf in de tijd en luidt als volgt:

“De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.”

Verzoekster toont door te betogen dat zij op 18 augustus 2010 een bijlage 15 ontving en dat de beslissing tot intrekking van verblijf werd genomen op 4 december 2012 niet aan dat de in artikel 11, § 2, tweede lid bepaalde termijn door verweerder werd miskend.

Ook door te verwijzen naar artikel 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht – dat betrekking heeft op de legalisatie van buitenlandse authentieke akten – en naar de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG – die in casu niet van toepassing is aangezien verzoeksters echtgenoot geen burger van de Unie is – toont verzoekster geen schending van de door haar aangevoerde wetbepalingen aan.

Verzoeksters stelling dat zij op het ogenblik dat zij een visum type D aanvraag aantoonde dat haar echtgenoot voldeed aan de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten is daarnaast niet dienstig. Verweerder stelt dit in de bestreden beslissingen immers niet in vraag. Verweerder motiveerde slechts dat niet blijkt dat verzoeksters echtgenoot nadat zij tot een verblijf was toegelaten nog voldeed aan de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Inzake het betoog van verzoekster dat zij wel degelijk aantoonde dat haar echtgenoot werkwilbig is en dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet moet worden benadrukt dat uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt dat verweerder de door verzoekster aangebrachte overtuigingsstukken in aanmerking nam en dat het niet incorrect of kennelijk onredelijk is om te oordelen dat een vreemdeling niet het bewijs levert dat hij “actief” werk zoekt indien deze vreemdeling, die reeds langdurige werkloos is, slechts stukken aanbrengt waaruit blijkt dat hij pas nadat werd aangegeven dat werd overwogen om het recht op verblijf van zijn echtgenote te beëindigen, pogingen ondernam om een arbeidsbetrekking te vinden. Verweerder heeft door deze beoordeling geen voorwaarde aan de wet toegevoegd maar slechts gebruik gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid om verschillende gegevens ten aanzien van elkaar af te wegen bij het onderzoek naar de vraag of verzoeksters partner kan worden beschouwd als een vreemdeling die “actief” werk zoekt. Werkwilligheid

(passief) op zich volstaat, gelet op de bepalingen van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, trouwens niet en dient te worden veruiterlijkt door het actief werk zoeken.

Verzoekster wijst er nog op dat haar echtgenoot werkervaring heeft maar toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdlijc concludeerde dat niet afdoende werd aangetoond dat hij actief werk zoekt.

Waar verzoekster voorts allerhande nieuwe stukken aanvoert – waaronder bewijzen dat haar echtgenoot, nadat de bestreden beslissingen reeds waren genomen, er in slaagde om voor langere tijd een arbeidsbetrekking te vinden – moet worden gesteld dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken en de Raad geen rekening kan houden met documenten die verzoekster pas naar aanleiding van het beroep tot nietigverklaring heeft bijgebracht (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681) RvS 23 april 2015, nr. 11.241 (c)). Het staat verzoekster vrij om deze stukken alsnog aan te wenden in het raam van een eventuele nieuwe aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten.

Verzoekster verliest ook uit het oog dat in de beslissing tot intrekking van verblijf niet wordt gemotiveerd dat haar echtgenoot niet beschikt over een inkomen dat *“ten minste gelijk is aan honderdtwintig procent van het integratie-inkomen”*, maar wordt gesteld dat geen enkel inkomen dat, gelet op de bepalingen van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking kan worden genomen wordt aangetoond. Haar beschouwingen omtrent het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie zijn derhalve niet nuttig.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe een schending van de artikelen 10 en 11, § 2, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

2.2.3. Verzoekster lijkt ook uit het oog te verliezen dat noch zij, noch haar echtgenoot de Belgische nationaliteit of de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie hebben en de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet om die reden dus niet van toepassing zijn. Deze artikelen kunnen derhalve in casu niet geschonden zijn.

2.2.4. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij kan de schending van de artikelen 13, tweede lid en 17 van voormelde richtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.2.5. Artikel 8, tweede lid van het EVRM laat een inmenging in het privé- gezins- en familieleven toe indien dit in de wet is voorzien en deze inmenging nodig is met het oog op het bereiken van bepaalde doelstellingen. In voorliggende zaak is het niet betwist dat er een wettelijke basis is die verweerder toestaat om over te gaan tot de intrekking van een recht op verblijf. Door over te gaan tot de intrekking van het recht op verblijf van verzoekster, op basis van de vaststelling dat haar echtgenoot een werkloosheidsuitkering ontvangt maar niet aantoonc actief werk te zoeken, streeft verweerder ernaar om het economisch welzijn van het land en de rechten en vrijheden van anderen veilig te stellen. Uit de motivering blijkt ook dat verweerder een proportionaliteitstoets doorvoerde en oordeelde dat het gegeven dat er sprake is van een gezin met een kind geen reden vormt om verzoekster tot een verder verblijf toe te laten en dat hij meer gewicht toekent aan het feit dat verzoeksters echtgenoot niet actief werk zoekt. Mede in aanmerking nemend dat verzoekster en haar echtgenoot de Marokkaanse nationaliteit hebben, dat verzoekster nog niet lang in België is, dat zij huwde in Marokko – wat toelaat te besluiten dat ook haar echtgenoot nog sterke banden met dit land heeft –, dat niet blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen economisch actief waren in België en hun kind nog zeer jong is en zich dus nog eenvoudig kan aanpassen aan een nieuwe leefomgeving is verweerdcrs standpunt niet kennelijk onredelijk.

Artikel 8 van het EVRM zelf legt bovendien verweerder geen motiveringsverplichting op en deze verdragsbepaling voorziet ook niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Er kan dan ook niet worden besloten dat artikel 8 van het EVRM, het proportionaliteitsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK